

GUIA MENSUAL DE LAS ARTES

POST DATA

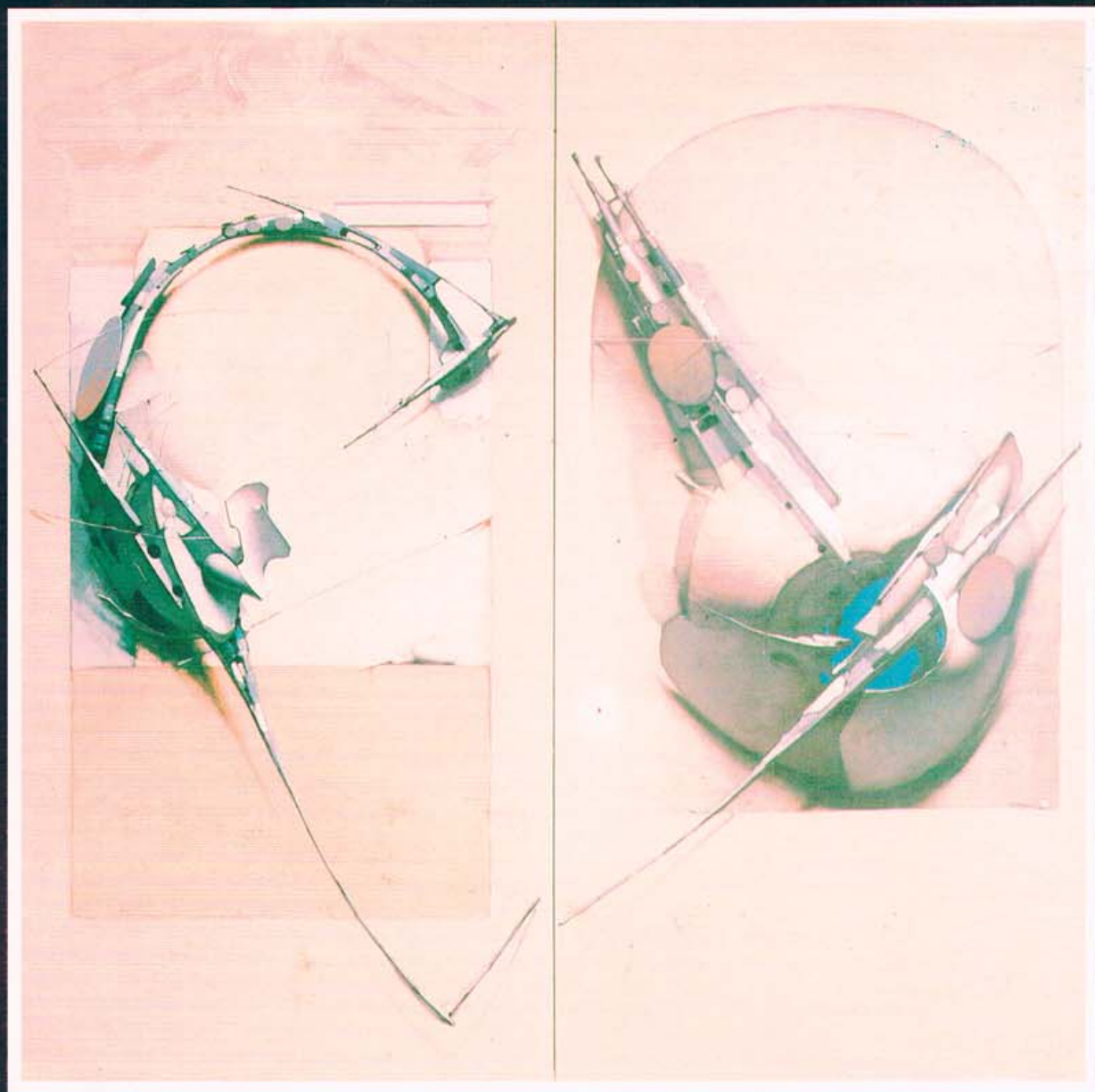
DE LA CULTURA

- Gandia
- Circuit Comarcal de la Safor
- Oliva
- Pego ■ Denia
- Xàbia
- Teulada ■ Moraira
- Benissa
- Calpe
- Altea
- L'Alfàs del Pi
- Benidorm

N.º 0 - AÑO I

MAYO - 1991

150 PTAS.

DISSENY I
COMUNICACIÓ VISUAL

PEPE FAUS
COL·LECTIU DE DISSENY
TEL. 578 21 13 DENIA

JOAN CASTEJON

“L’art desembussa l’ànima”

JOAN CASTEJON

“Com a pintura atemporal definix el propi Joan Castejón la seua pintura. Tanmateix, una gran part del seu treball ha estat compromés política, social i culturalment amb el nostre temps. Nascut a Elx en 1945, amb la passió pictòrica en les venes des que era un xiquet, ens revela en aquesta entrevista les seues inquietuds de sempre i d’ara, el perquè de la seua pintura i la metamorfosi que s’ha produït en ella”.

Tot al llarg de la teua obra es reflexa una profunda preocupació per l’home. Enveja, afany de poder, corrupció, vanitat, etc. són terminis universals, també amor, família, maternitat, però tu sempre els representes a través d’un individu: ¿Et preocupa més l’actitud individual que la col·lectiva? ¿Creus que la societat exercix un poder destructor sobre l’individu o, a l’inrevés, aquest sobre la societat?

Com a part integrant d’aquesta cervella multiforme que anomenem societat, és impossible no sentir-se involucrat en algun assassinat o en algun miracle. Tots fem part d’aqueix vell drac.

Societat i individu, se m’ocorre contestar-te que són el mateix: Tal volta aqueix ésser descosit, solitari, romput i libertari que apareix en la meua etapa

anterior siga, en definitiva, un autoretrat. Sempre he tingut una vocació solidària amb les penes-poble. Encara que, sense ressentiment ni rubor, et puc dir que vaig curant-me a poc a poc i recollint esforços cap a punts més íntims; la meua família, el meu treball, els meus amics i, a partir d’ahí, podrien anar eixamplant-se els cercles amb un cert ordre de prioritats, fins a arribar a qualsevol riba imaginària...

Tinc la impressió que som en un estroncament límit; es repetixen matances i tot tipus de abusos que et corglacen; i el que és pitjor, tot acaba semblant normal, i eixa sensació amarga de sentir-se culpable s’instal·la en la rebotiga de l’ésser i costa molt ser

lliure, i cada vegada és més rara la poesia.

La teua pintura es desenvolupa en termes d’una tècnica clàssica: figuració i realisme. Tanmateix, la formulació és totalment moderna: homenatges a Picasso, a Gabriel García Márquez, a Pau Casals, a Miguel Hernández etc. sempre humanistes i sempre contemporanis. A més has exercit una profunda renovació del llenguatge realista. ¿Pots parlar-nos de la preocupació estètica que et mou a pintar hòmens-esquelet, hòmens-crani, hòmens zoomòrfics?

Em considere realista. Fins i tot en la meua obra més recent que es pot qualificar de no figurativa, hi ha referències que estenen ponts entre el real i l’imaginari.

Sempre he preferit beure d'aquestes fonts. Fins i tot en etapes anteriors, anys 60 i 70, compromesament antifranquista, he procurat no esmerçar la part poètica en favor d'altres històries. Eixa és l'època zoomòrfica esquelètica i carcelària. També de les primeres experiències literatura-pintura, d'homenatges als poetes, etc. Tot açò comença a canviar a partir dels 80; el que és testimonial cada vegada cedix el terreny al que és plàstic "per se".

Com a instint de conservació vaig creient-me allò de la democràcia i cautelosament vaig eixint de la cova fins als blaus actuals.

Quant a l'aspecte clàssic de la meua obra, que jo preferisc dir atemporal, té a vore segurament amb la meua admiració per la "gran pintura". Sens dubte és un risc parlar així en aquests temps postmoderns, però el meu apreci per les vanguardies no va més enllà dels anys 30, i poc més.

L'espectador per força ha de parar-se a pensar davant de la teua obra; el provoques constantment i d'una manera efectiva. ¿Té també quelcom d'efectista?

Quan acabe un quadre el primer que desitge és ensenyar-lo, a partir d'ahí ja no em pertany. M'alegra saber que provoca emocions, és clar, però l'allunye fins que en sóc un espectador. El desprec i solament em quede amb un trosset de record que després podrà aparèixer en una altra obra i així hom està pintant tota la vida el mateix quadre, comprens?

La televisió i la imatge fàcil, clara, ha fet que l'espectador s'acostume a un llenguatge directe, ràpid. Ja no té temps per a pensar o no vol fer-ho ¿Creus que s'ha perdut el gust per la reflexió i que hui dia cal fer més esforç per a contemplar una obra d'art?

Tens tota la raó. Encara que jo insistisc que ha de ser compatible. Solament cal cuidar-se un poc, evitar de caure en paranys. Com diu Lluís Llach: "No abarateixis el somni". Seria fabulós -però juguem amb la utopia- que estos mitjans funcionaren bé, difonent la cultura en el sentit més ampli. El ser humà té el component innat de la curiositat, però pot diluir-se-li en eixa mena d'elogi del que és vulgar i lleig a què ens té acostumats el sistema.

No sé si solucionarem alguna cosa dient-ho ací però almenys ens desfoguem, no? Que cadascú s'ho faça amb les seues misèries.

Les teues produccions últimes tendixen cap a l'abstracció (ex: Finestres) i el pas devers ella és profundament coherent ¿Què busques en esta forma d'expressió? ¿Una major provocació davant la seua difícil lectura? ¿Una tendència a donar més importància estètica a l'obra? ¿Proposes una comunicació més sensitiva que intel.lectual?

Fou un crani de gos la referència per a l'Homenatge al Poble Saharai 80-81, i esta sèrie el desencadenant del que després seria Finestres, Capvespres, etc. En el quadre anà predominant el component estètic i la complexitat formal. Allò que perdia en funció expressiva ho guanyava en bellesa, autoreflexió i fins i tot en incursions devers el metafísic.

Hui pense que l'art no pot fer revolucions però sí que pot ajudar a desambussar l'ànima.

Per acabar, Joan: Conta'ns com va el projecte del museu d'Alcoi. ¿El seu nom? ¿Per a quan?

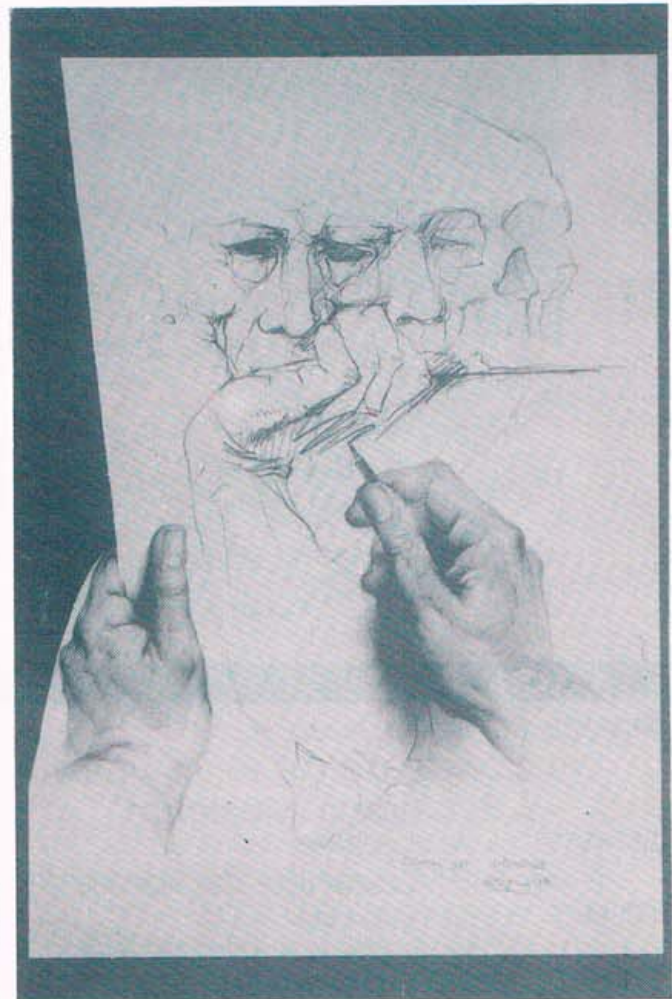
La Fundació LECASSE, acabada de crear a Alcoi, és una iniciativa del Sr. Grau Mullor i acollirà un centenar de les meues obres, des del 63 fins avui. Esta mostra retrospectiva estarà oberta al públic i tindrà un caràcter cultural amb projectes d'intercanvi amb altres fundacions, publicacions d'art, etc.

No sé si per a aquest any o el proper. Ja t'invitaré.

Entrevista de: ISABEL B.
Traducció de JOSEP FOLGUERÀ

BIBLIOGRAFIA:

"Dibuixos". Castejón, 1988. "Castejón. La realidad de lo Imaginario". Román de la Calle. Cuadernos Cimal. 1981. "L'Art de Castejón". Revista Canelobre, N.º 10. Antoni Espinós y Fernando Polo.

ESTUDI PER AUTORETRAT
1979
CERA I LLAPIS
S/PAPER 70x50 cm.
J. CASTEJON